

C/2024/428

3.1.2024

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2023 r. – Evroins inshurans grup /EIOPA

(Sprawa T-586/23)

(C/2024/428)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evroins inshurans grup AD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Morogai, H. Drăghici i F. Giurgea)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez komisję odwoławczą europejskich urzędów nadzoru (zwaną dalej „komisją odwoławczą”) z dnia 19 lipca 2023 r. (BoA-D-2023–02), zaktualizowanej przez tę komisję odwoławczą w dniu 25 lipca 2023 r. (zwaną dalej „decyzją BoA-D-2023–02”), a w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności sprawozdania EIOPA w sprawie wyceny rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto i netto zakładu reasekuracji w odniesieniu do portfela odpowiedzialności cywilnej z tytułu pojazdu silnikowego Euroins Romania Asigurare – Reasigurare SA (EIOPA-23–149) z dnia 28 marca 2023 r. sporządzonego przez EIOPA (zwanego dalej „sprawozdaniem EIOPA”) lub, tytułem żądania ewentualnego, nakazanie komisji odwoławczej ponownego rozpatrzenia środka odwoławczego skarżącej na sprawozdanie EIOPA;
- nakazanie europejskim urzędowi nadzoru i EIOPA pokrycia kosztów związanych z tą procedurą na rzecz Euroins.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć głównych zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez komisję odwoławczą rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽¹⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE ⁽²⁾ oraz przepisów proceduralnych komisji odwoławczej:
  - komisja odwoławcza naruszyła prawo, stwierdzając, że sprawozdanie EIOPA nie stanowi decyzji w rozumieniu rozporządzenia nr 1094/2010.
  - komisja odwoławcza naruszyła prawo, stwierdzając, że sprawozdanie EIOPA nie stanowi „decyzji” w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
  - komisja odwoławcza nie zauważyła, że przepisy dyrektywy 2009/138 pozwalają na stwierdzenie, iż w tym akcie prawnym nie istnieje szczególne uprawnienie EIOPA do oceny/weryfikowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto i netto zakładu reasekuracji. Ponadto takie „uprawnienie” zostało przyznane wyłącznie państwom członkowskim za pośrednictwem ich krajowych organów nadzorczych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja BoA-D-2023–02 została wydana z naruszeniem ogólnych zasad prawa Unii:
  - decyzja BoA-D-2023–02 została wydana z naruszeniem zasady proporcjonalności. Komisja odwoławcza nie sprawdziła zgodności sprawozdania EIOPA z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a przede wszystkim tego, czy sprawozdanie to było odpowiednie i konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 48).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (wersja przekształcona) (Dz.U. 2009, L 335, s. 1).

- decyzja BoA-D-2023–02 została wydana z naruszeniem zasady równego traktowania, przede wszystkim dlatego, że komisja odwoławcza nie zbadała, czy EIOPA działała w sposób nieobiektywny i dyskryminujący wobec skarżącej;
  - jako zastosowanie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, odnosząc się do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, skarżąca mogła zasadnie oczekiwać, że EIOPA zapoczątkuje i przeprowadzi własną ocenę;
  - zasada skutecznej ochrony sądowej ma zastosowanie nie tylko do stosowania prawa Unii, lecz również do ochrony praw przyznanych przez prawo Unii. Jednakże prawo do zwrócenia się do komisji odwoławczej nie było skuteczne, ponieważ komisja ta odmówiła dokonania prawidłowej oceny rzeczywistego charakteru sprawozdania EIOPA i zweryfikowania jego rzeczywistych skutków.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja BoA-D-2023–02 została wydana z naruszeniem Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
- Przepisy art. 47 karty nie były przestrzegane, ponieważ prawo skarżącej do wniesienia do komisji odwoławczej środka odwoławczego na sprawozdanie EIOPA było iluzoryczne, a zatem bezskuteczne ze względu na to, że komisja odwoławcza nie dokonała rozsądnej oceny okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych przez skarżącą.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja BoA-D-2023–02 została wydana przez komisję odwoławczą z nadużyciem przysługujących jej uprawnień, gdy nie uwzględniła środka odwoławczego jako niedopuszczalnego.
- Łączna wykładnia niektórych aspektów zawartych w decyzji BoA-D-2023–02 może prowadzić do wniosku, że konstrukcja prawna komisji odwoławczej, o której mowa w decyzji BoA-D-2023–02 ma raczej obieg zamknięty, co może świadczyć o tym, że sprawozdanie EIOPA nie jest decyzją w rozumieniu rozporządzenia nr 1094/2010, gdyż nie przedstawiono wystarczającego uzasadnienia ani nie odniesiono się do dopuszczalnych dowodów.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że sprawozdanie EIOPA zostało opublikowane z przekroczeniem uprawnień EIOPA uregulowanych w dyrektywie 2009/138 i rozporządzeniu nr 1094/2010.
- Poprzez zapoczątkowanie i przeprowadzenie oceny rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto i netto zakładu reasekuracji, EIOPA wykroczyła poza kompetencje regulowane na podstawie rozporządzenia nr 1094/2010 oraz jej uprawnienia prawne. EIOPA postąpiła w sprzeczności ze spoczywającym na niej zadaniem polegającym na zapewnieniu konwergencji praktyk nadzorczych w całej Unii Europejskiej.
-